

vende mod det. Den væsentligste Indvending gjaldt Tidspunktet for Lovens Ikrafttræden. Jeg skal derfor slet ikke udtale mig om selve Lovforslaget, som jeg billiger og kan tiltræde uforandret. Derimod vil jeg gøre en lille Bemærkning til det ærede 5te kongevalgte Medlem i Anledning af hans Udtalelser om Udvalgs Nedsættelse. Det er sandt, at der er gaaet lang Tid, siden Lovforslaget blev forelagt i Folketinget, og Ministerskiftet har ogsaa haft Indflydelse paa, at Arbejdet er gaaet lidt langsommere fra Haanden, om jeg end ikke tror, det i den Grad har sinket Arbejdet, som det ærede Medlem mente. Man maa imidlertid lægge Mærke til, at Lovforslaget, som det er vedtaget af Folketinget, paa alle væsentlige Punkter er meget lidt afvigende fra det, som blev forelagt af Regeringen, og det er for saa vidt for vort Vedkommende lettere at overse. Tiden er jo nu en Gang gaaet, og efter al Rimelighed er der kun en lille Tid tilbage af Samlingen. Jeg lagde Mærke til, at det ærede 5te kongevalgte Medlem fandt det rigtigt at foreslaa Nedsættelse af Udvalg, idet han dog bestemt udtalte, at det ikke var for at sinke Lovforslagets Fremme, langt mindre for at begrave det. Han haabede tværtimod, at det skulde vende tilbage fra Udvalget og blive vedtaget i uforandret Skikkelse. Naar det er Tilfældet, er der fra den Gruppes Side, hvortil jeg hører, ikke mindste Grund til at modsætte os Udvalgs Nedsættelse, medens vi ellers vilde have stemt derimod, fordi ikke blot jeg personlig, men vi alle have en varm Interesse for at komme dette Skridt videre i vor Forsikringslovgivning og for at faa en helt ny Kreds af Personer ind under den. Jeg anbefaler Lovforslaget paa det varmeste til Vedtagelse allerede i denne Samling.

Hey: Det ærede 5te kongevalgte Medlem (Carstensen) beklagede sig over, at dette Lovforslag er kommet saa sent herop fra det andet Ting, at der kun er levnet Landstinget liden Tid til dets Behandling. Jeg kan i al Almindelighed slutte mig til Beklagelsen over, at der ofte hænder noget saadant, men hvad denne Sag angaar, har jeg Indtrykket af, at den i Folketinget er underkastet en saa grundig Behandling, og at der har været samarbejdet med de forskellige interesserede Parter, saa at Lovforslaget nu foreligger i en saadan Form, at der i og for sig ikke vilde være noget i Vejen for, at det kunde gaa igennem Tinget uden Udvalgs Nedsættelse. Lovfor-

slaget vil jo, naar det faar Lovkraft, danne et Supplement til Lovgivningen paa Arbejderforsikringsomraadet, men, som allerede bemærket, vil der endda være forskellige Huller, større eller mindre, tilbage, som ved Lejlighed maa udfyldes, saa jeg haaber, at den om Alderdoms- og Invaliditetsforsikring nedsatte Kommission maa kunne gøre noget godt; ogsaa paa det Omraade, hvorom her lovgives, vil der være et og andet Sted, hvor der maa kunne gøres noget mere. Jeg skal saaledes nævne § 22 sammenholdt med § 24; den omhandler det Tidsrum af de første 13 Uger efter Ulykkestilfældet, hvori den tilskadekomne intet faar. Sømanden er noget anderledes stillet end Industriens Arbejdere, der i Reglen have deres Sygekasse. Ved Søloven er det foreskrevet, at han, hvis han er i Udlandet, skal have Forsørgelse i 8 Uger; og, hvis han er hjemme, i 4 Uger. Der maa saaledes blive et Tidsrum af 5 til 9 Uger, hvor han ikke er saa velstillet som en industriel Arbejder, der i Reglen har sin Sygekasse. Det er at ønske, at der, naar der gives Anerkendelse til en Forsikringsforening, ogsaa vil kunne tages Hensyn til §§ 64 og 90 i Søloven, saa at der kan aabnes Adgang for Søfolk til at faa fuld Erstatning i Sygdomstilfælde.

Lovforslagets § 21 siger: „tilkommer der en tilskadekomnen eller den omkomnes efterladte Pension eller Understøttelse fra Staten i Henhold til anden Lov, bortfalder hans Krav efter nærværende Lov“. Dette kunde virke uheldigt, hvis den Understøttelse eller Pension, den vedkommende har Adkomst til paa anden Maade, er mindre end den Skadeserstatning, han kunde faa ifølge denne Lov, idet han da som Følge af denne Bestemmelse lider Tab og faar mindre, end hvad han ellers vilde faa.

Jeg vil gerne nævne, at der i § 36 staar en Bestemmelse, som støder mig noget, uagtet jeg paa ingen Maade hører til Kvindesagens varme Forkæmpere. Der staar nemlig, at „den Pengesum, som tilkendes Kvinder og umyndige Personer, kommer denne eller de paagældende til gode paa den Maade, som Raadet maatte bestemme som den hensigtsmæssigste“. Jeg tvivler ikke om, at Arbejderforsik-

Rettelse.

Sp. 656, L. 10 og 14 f. o.: „200,000“, læs: „2,000“.